

fattige tage de fattiges Børn for at kunne tjene paa dem. Men naar dette er saa, siger jeg: Her er noget for Folketinget, her er noget for Finansudvalget at gøre. Der blev en Gang i den engelske Rigsdag foreslaaet fra en Arbejderrepræsentants Side, at man skulde udsætte alle Forhandlinger, indtil man havde løst Spørgsmaalet om Arbejdsløsheden, men naturligvis stemte Flertallet det ned. Jeg siger, der kunde være Grund til at lade alle andre Forhold ligge, indtil man havde løst det store Børnespørgsmaal, indtil det var slaaget fast, at intet Barn maatte kunne gaa til Grunde af Mangel paa Pleje, af Vanrøgt, her i vort Land. Vi bevilge Tusinder, Titusinder, ja Hundredtusinder af Kroner til Bekæmpelse af Tuberkulose blandt Husdyr. Jeg stemmer med Glæde derfor, men der var Grund til at bevilge Millioner af Kroner til Bekæmpelse af Tuberkulose mellem Menneskene og Menneskenes Børn. Maa jeg slutte med et Ønske om, at Finansloven, som det ærede Finansudvalg vil præsentere os en Gang i Januar, maa blive rig, rundelig og svulmende over for alle humane og sociale Formaal, at man vil drive en kraftig, social Reformpolitik, men at den maa være kneben, barsk og karrig over for de militære Formaal, som efter vor fulde Overbevisning strider mod vort Lands og vort Folks inderste Interesse.

R. Sørensen: Den sidste ærede Taler var jo lidt højt oppe med Krigshumøret. Jeg tænker at skulle holde mig mere paa det jævne. Ved at følge den ærede Taler fik man det Indtryk, at der var noget ravgalt paa Færde, at Manden var vred og fornærmet, men til Slutning endte han jo med at synge os en ret gemytlig Vise. Hyad den Velvilje angaar, som den ærede Taler viste Landboerne, vil jeg sige, at der kunne vi Landboere godt samstemme med ham. Det er ikke just i Landbrugets Interesse, at Socialismen tager saadan Fart som i den sidste Tid. Landbruget er bedst tjent med en rolig og sindig Udvikling og med at være fri for alle disse ophidsende Taler. Naar man har fulgt disse Dages Forhandlinger, har man ikke kunnet undgaa at lægge Mærke til, at der har været en Modstand mod de indirekte Skatter til Staten. Jeg forstaaer ikke denne Modstand, thi for mig staaer det saaledes, at disse Skatter netop ere de retfærdigste Skatter, man kan tænke sig. Hvis man ikke havde disse indirekte Toldskatter, var det en Umulighed at tilfredsstille de Krav, som stilles paa Finansloven, og som jo ere

stigende Aar for Aar. Det er jo netop ved de stigende Toldindtægter, at man er i Stand til at tilfredsstille disse Krav. Skatten, svares i Forhold til Forbruget, altsaa den Mand, som bruger lidt, den fattige Mand, kommer til at svare en ringe Skat, hvorimod den Mand, som har et stort Forbrug, kommer til at svare en større Skat. Jeg vil sige til de Herrer Landmænd, som ere Medlemmer at dette Ting: Hvis Købstadmændene greb os paa Ordet og fremkom med Forslag til Afløsning af disse Skatter, vilde Landmændene alle som een sætte sig imod at faa dem afløste, thi det er klart for enhver, som vil undersøge Forholdene, at Landmændene i Virkeligheden svare langt det mindste af disse Skatter, de falde nærmest paa Byerne og de næringsdrivende. Jeg vil derfor sige: Lad os endelig beholde disse Skatter, som de ere. Toldbeskyttelsen skal jeg ikke komme ind paa — der har været givet nogle Antydninger i saa Henseende i denne Finanslovsperiode —, men jeg vil henvisse ærede Medlemmer til at undersøge den Toldbetænkning, som er afgiven af et Udvalg, der er nedsat af den engelske Regering. Denne Betænkning er nu kommen i Trykken, og jeg haaber, at de, der læse den, muligvis ville kunne faa en Afspejling af, hvordan Forholdene ville blive her i Danmark for den danske Bondestand i Fremtiden.

Et Spørgsmaal, som jeg havde tænkt at berøre ganske kort, er Jærnbanespørgsmaalet paa Fyn. Som det høje Ting vil vide, foreslog jeg i Fjor, at man i Stedet for at lægge Dobbeltspor gennem Fyn skulde lægge endnu en Jærnbane fra Odense til Middelfart gennem det rige Opland, som ligger imellem den nordfynske Bane og Statsbanen. Senere er der opdukket en Tanke om, at man for at blive fri for Dobbeltspor muligvis kunde lede en Del af Trafikken ned over Assens og ved Dampfærge forbinde Linien med Sønderjylland. Jeg skal i den Anledning sige, at kan den Plan ikke gennemføres, som jeg har foreslaaet, at bygge en ny Bane til Middelfart, da maa den Route over Assens absolut foretrækkes. Jeg tror, at derved vil der blive en meget befærdet Route, samtidig med at den gaar langt nærmere ved vor tyske Nabostat.

Dernæst vil jeg tillade mig at omtale Sundhedsforholdene paa Fyn. For nogle Aar tilbage blev der oprettet en Kødkontrol i Odense, som paabød, at alt Kød, der falbødes til Salg, skulde underkastes Kontrol og stemples. Der blev derfor ydet et